

Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme åbner dog mulighed for, at staterne kan tage forbehold over for denne bestemmelse. Konventionen foreskriver, at anvendelse af et sådant forbehold skal ske fra sag til sag og med en behørigt begrundet afgørelse.

Udlevering for en politisk lovovertrædelse til stater uden for den Europæiske Union kan efter gældende ret ikke finde sted, medmindre handlingen er omfattet af de undtagelser, der er opregnet i udleveringslovens § 5, stk. 3. (For så vidt angår udlevering til en anden EU-medlemsstat gælder der en særlig regulering, hvorefter udlevering ikke kan nægtes med den begrundelse, at anmodningen om udlevering vedrører en handling, som betragtes som en politisk lovovertrædelse.)

En ratifikation af FN's konvention om nuklear terrorisme vil således kræve, at undtagelsesbestemmelsen i udleveringslovens § 5, stk. 3, udvides til også at omfatte sådanne handlinger som omfattet af denne konventions artikel 2, jf. artikel 1.

En ratifikation af Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme vil tilsvarende kræve en ændring af udleveringsloven.

Justitsministeriet har i den forbindelse overvejet, om muligheden for at tage forbehold for anvendelsen af artikel 20, stk. 1, skal udnyttes.

Som anført ovenfor under pkt. 9.1. har det i de senere år været anset for nødvendigt at fravige princippet om forbud mod udlevering for en politisk lovovertrædelse som led i et styrket internationalt strafferetligt samarbejde. Dette er baggrunden for de undtagelser vedrørende internationale anti-terrorkonventioner, der allerede findes i § 5, stk. 3, i den gældende udleveringslov.

Justitsministeriet finder det på den baggrund ikke hensigtsmæssigt at udnytte forbeholdsdgangen for så vidt angår handlinger omfattet af konventionens artikel 6 og 7 samt artikel 9, jf. artikel 6 og 7, om hverving og oplæring til at begå terrorhandling.

Justitsministeriet finder det derimod rigtigst at udnytte forbeholdsdgangen for så vidt angår handlinger omfattet af konventionens artikel 5 og artikel 9, jf. artikel 5, om offentlig opfordring til at begå en terrorhandling. Baggrunden herfor er, at genstanden for denne forbrydelse er gerningsmandens ytringer, og at en vurdering heraf har at gøre med ytringsfrihedens udstrækning. Det anses i den forbindelse ikke for hensigtsmæssigt på forhånd at afskære de danske myndigheder fra i en konkret situation at anse en overtrædelse af konventionens artikel 5 eller af artikel 9, jf. artikel 5, for en politisk forbrydelse.

Udformningen af forbeholdsdgangen i konventionens artikel 20, stk. 2, hvorefter anvendelse af forbeholdet skal ske fra sag til sag og med en behørigt begrundet afgørelse, indebærer imidlertid efter Justitsministeriets opfattelse, at hovedreglen i udleveringslovens § 5, stk. 1, heller ikke kan opretholdes uændret for så vidt angår disse handlinger.

Det foreslås i stedet at indsætte et nyt stk. 4, hvorefter udlevering for en handling omfattet af artikel 5 eller artikel 9, jf. artikel 5, i Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme i særlige tilfælde kan nægtes, hvis det vurderes, at der er tale om en politisk lovovertrædelse.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at de danske myndigheder ikke vil være afskåret fra efter en konkret vurdering at anse en overtrædelse af konventionens artikel 5 eller af artikel 9, jf. artikel 5, for en politisk lovovertrædelse, ligesom de danske myndigheder i en sådan situation ikke vil være afskåret fra at nægte udlevering (alene) med denne begrundelse.

Med formuleringen »i særlige tilfælde« sigtes til, at en offentlig opfordring til at begå en terrorhandling som omfattet af konventionens artikel 5 som udgangspunkt må antages ikke at være en politisk forbrydelse, medmindre der foreligger holdepunkter for det modsatte.

Med tilføjelsen af et nyt stk. 4 tilsigtes det at tydeliggøre, at der i medfør af Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme vil bestå en pligt til udlevering for en politisk forbrydelse, hvis der er tale om en handling, der er omfattet af artikel 6 eller 7 eller artikel 9, jf. artikel 6 og 7, mens der ikke vil bestå en sådan pligt til udlevering for en politisk forbrydelse, når handlingen er omfattet af konventionens artikel 5 eller artikel 9, jf. artikel 5, idet Justitsministeriet agter at udnytte forbeholdsdgangen i artikel 20, stk. 2, i forhold til disse bestemmelser.

Det skal endelig fremhæves, at der fortsat vil være adgang til at nægte udlevering efter de øvrige nægtelsesgrunde i udleveringsloven, herunder reglerne i § 6 om risiko for politisk forfølgning, tortur mv. i det anmodende land, reglerne i § 7 om humanitære hensyn samt reglerne i §§ 8-9 om »ne bis in idem«-princippet og forældelse. Desuden må udlevering fortsat kun ske på vilkår af, at en eventuel dødsstraf for den pågældende handling i givet fald ikke fuldbyrdes.

Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme træder ifølge konventionens artikel 23 i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på 3 måneder efter den dato, hvor 6 undertegnende parter, herunder mindst 4 af Europarådets medlemsstater, har udtrykt deres samtykke til at være